

цето ми. Менъ ми говориха, че сте чловѣкъ вкусенъ, за то кажете ми, защо именно ми не прилича?

— Аю Ви непременно искате да знаете, то азъ сжмъ длъженъ да Ви забѣлежа, че тази шапка, както са види е нежна и свѣтла; но не е за дѣбѣла и прожевѣла особа както Васъ и при това тя е раскошна за икономка

— Дѣйствително ли? Така ли мислите?
Позволѣте ми да Ви попитамъ, отъ какво можете да заключите, че сжмъ стара? Попитала расърдената Дария Иванова.

— Азъ сжда отъ външашнитѣ признаци, отговориъ Налитаевъ, комуто станало вече мѣчно.—Първо Ви сте дѣбѣла, второ космитѣ Ви прореднели, трето не ви достигатъ много зжби, а всичко това взето въ вкупъ, безъ съмнение сж признаци, че Ви сте достигнали послѣднитѣ предѣли на младостта.

— Ви мя нападате! Знаете ли това?

— Азъ не сжмъ ималъ и не имамъ намѣрение да Ви нападамъ, но Ви желаехте да знаете моето мнение слѣдователно

— Ви мя нарекохте тлъста и разирена икономка.

— Нѣка допустна, макаръ, че не употребихъ това изражение; но и немога да откажа, че и подобна мисль бѣше у мене. . . .

— А знаете ли кой сте Ви? знаете ли? . . . Ви сте сертъ глупаво момче! Ето кой сте, извикала обидената красавица, на която свѣти-